

Hồi 365

Cứu mệnh chân khí

Tống Bi Phong và Lưu Dụ đến Chu Tước kiều thì một con thuyền nhỏ từ thượng du bơi tới, hai hán tử chèo thuyền trông còn khá trẻ, xem ra đều là nhân vật trong bang hội.

Tống Bi Phong vẫy tay với Lưu Dụ rồi nhảy xuống thuyền trước, Lưu Dụ vội vàng bước theo, ra đầu thuyền ngồi xuống cạnh y, từng đợt gió sông thổi tới làm y phục hai người bay lên phần phật.

Hai hán tử kia hiển nhiên đã được dặn trước, chỉ gật đầu thi lễ mà không nói gì, lặng lẽ chèo thuyền.

Chiến thuyền nhẹ nhàng lướt trên mặt nước dưới ánh trăng, không gây một tiếng động.

Lưu Dụ không hiểu Tống Bi Phong định dẫn mình đi đâu gặp Tạ Chung Tú, càng không biết tại sao nữ tử quý tộc này lại muốn gặp gã. Lúc này, trong lòng gã chợt dâng lên một cảm giác hết sức quái dị, cơ hồ như vận mệnh đã không để cho gã cơ hội lựa chọn nữa, mà tất cả đều được lão thiên gia an bài. Gã không biết tại sao mình lại có suy nghĩ ngày, có lẽ tại dòng Tàn Hoài này làm gã nhớ lại chuyện lần đó cùng Yến Phi và Cao Ngạn đến gặp Kỷ Thiên Thiên, một cuộc ước hẹn đã làm cuộc đời gã, Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên thay đổi một cách triệt để.

Tống Bi Phong hít sâu một hơi không khí lạnh lạnh trên sông, nhích lại gần gã nói: “Bọn họ là thủ hạ huynh đệ của Kiến Khang bang lão đại Vương Nguyên Đức, có thể hoàn toàn tin cậy được”.

Lưu Dụ mới lần đầu tiên nghe tên Kiến Khang, Vương Nguyên Đức lại càng không cần phải nói, có điều chỉ riêng việc khiến Tống Bi Phong tín nhiệm, Vương Nguyên Đức này cũng đáng là một nhân vật rồi.

Tống Bi Phong đảo mắt một vòng quan sát mặt sông, tiếp tục nói: “Chỉ có trên sông Tàn Hoài mới có thể dễ dàng bỏ rơi được đám người theo dõi chúng ta. Đáng lẽ Quy Thiện tự cũng là nơi có thể gặp mặt, nhưng ta sợ không giấu được tai mắt địch nhân. Chúng ta thì chẳng sao, nhưng nếu chuyện tôn tiểu thư gặp lão đệ mà truyền ra ngoài thì sẽ không hay lắm”.

Lưu Dụ thâm cười khố.

Ai là địch nhân đây? Có thể là Lưu Lao Chi, Tư Mã Đạo Tử, Can Quy, hoặc bất cứ người nào, chẳng hạn như Tạ Diễm hoặc Lưu Dụ, trong tình hình hiện nay của gã, giới hạn địch ta giờ chẳng còn phân minh được nữa, thậm chí chính bản thân gã cũng không rõ ai là địch ai là bạn nữa.

Tống Bi Phong thở dài nói: "Có lẽ ngươi không nên gặp tôn tiểu thư, có phải ta đã làm sai rồi không?".

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Vậy chúng ta có nên quay đầu trở lại không?".

Tiểu thuyền đột nhiên quay đầu, đi dọc theo bờ Tây, nếu có thuyền nào theo dõi phía sau, sẽ lập tức trở tay không kịp, vì nếu cũng quay đầu theo bọn gã thì khẳng định sẽ không thoát khỏi tầm quan sát của Lưu Dụ và Tống Bi Phong. Chỉ một chiều đơn giản này cũng đủ thấy người chèo thuyền hết sức thông thuộc những chuyện tương tự thế này.

Tống Bi Phong thê lương nói: "Giờ ta lo lắng nhất không phải đại tiểu thư mà là tôn tiểu thư, người gầy đi rất nhiều, thần tình u uẩn không vui, đáng về lúc nào cũng tràn đầy tâm sự. Dựa vào hình dung lúc ngươi gặp tôn tiểu thư thở trước, sẽ rất khó tưởng tượng được người lúc này, thậm chí có thể ngươi sẽ hoài nghi không biết đó có phải cùng một người hay không nữa".

Lưu Dụ bèn hỏi: "Tôn tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi rồi".

Tống Bi Phong đáp: "Tháng trước vừa tròn mười bảy, hôn ước của tôn tiểu thư cũng là một chuyện phiền não, khiến ta càng thêm lo lắng hơn".

Lưu Dụ không muốn biết vấn đề liên quan đến hôn ước của nàng, cũng không muốn biết bất cứ chuyện gì của nàng cả, từ trước đến nay, Tạ Chung Tú ở trong lòng gã luôn cao cao tại thượng, so với Vương Đạm Chân thì càng khó sinh lòng muốn thân cận, càng cao không thể với.

Tại sao nàng lại muốn gặp gã?

oOo

Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ nghe tin liền lập tức từ Song đầu thuyền chạy qua, không khí trên lầu thuyền trở nên căng thẳng lạ thường, khách nhân đều được thỉnh cầu lưu lại trong vòng, tất cả Hoang nhân huỳnh đệ tử muội đều xuất động lục soát khắp nơi.

Giang, Trình hai người bước vào phòng, ngay lập tức chú ý đến song sắt cửa sổ đã bị cắt mất ba thanh, mở ra một lỗ vừa người chui lọt, kế đó là bảy tám đồ hóa trang và đồng y phục trên mặt đất và một tấm chăn đã bị cắt nát thành nhiều mảnh.

Cao Ngạn và Điều Mạnh ngồi ở cạnh giường, sắc mặt trắng bệch như người chết, Trác Cuồng Sinh, Bàng Nghĩa và Âm Kỳ ngồi ở một bên, thần sắc nặng nề như đeo đá.

Mộ Dung Chiến đứng cạnh cửa sổ, ngăn người nhìn mặt sông tối om bên ngoài, Thác Bạt nghi thì khoanh tay đứng dựa cửa phòng, thần tình u uất, cơ hồ như đang thúc thủ vô sách.

Giang Văn Thanh hỏi: "Không thể có chuyện này được".

Phương Hồng Sinh cũng bước vào phòng, lắc đầu nói: "Ta dám khẳng định Cố Tu và Miêu nữ đã rời thuyền".

Mộ Dung Chiến cầm một cây chấn song bị cắt đoạn đưa cho Giang Văn Thanh, cười khổ nói: "Đúng là không có khả năng, nhưng lại là sự thật rành rành, bọn chúng chẳng những đã qua mắt được người giám sát của chúng ta, cắt đứt ba đoạn chấn song mà thần không biết quỷ không hay, còn thừa lúc tối trời nhảy sông đào tẩu, lần này chúng ta đúng là lật thuyền trong kênh rạch rồi".

Trác Cuồng Sinh đưa mắt nhìn Cao Ngạn, thở dài nói: "Tên tiểu tử này nhất định đã trúng phải thứ gì đó".

Ánh mắt của chúng nhân đều tập trung cả lên người Cao Ngạn, làm hấn cảm thấy ngứa ran khắp người.

Trình Thương Cổ đến bên cạnh họ Cao ngồi xuống, bắt hấn đưa tay ra, sau đó đặt ba ngón tay lên bắt mạch.

Âm Kỳ phiền não nói: "Tên béo Cố Tu đó chẳng những không béo, mà còn là cao thủ thâm tàng bất lộ, không ngờ gã lại qua mắt được cả đám lão giang hồ chúng ta".

Trác Cuồng Sinh lắc đầu nói: "Không thể được, chỉ cần gã đã luyện võ công, thế nào cũng để lộ sơ hở, khó che giấu nhất chính là nhãn thần của hấn,".

Giang Văn Thanh lo lắng nhìn Cao Ngạn hỏi: "Có phải trúng độc thật không?".

Nàng đã nói ra tâm sự của tất cả những người có mặt trong phòng, Cố Tu và Tiều Miêu phải thành công thì mới rút lui, vì vậy có thể khẳng định giờ Cao Ngạn nhìn bề ngoài thì vẫn không sao, nhưng bên trong thì ắt hấn đã bị giở trò gì đó lên người.

Cao Ngạn phần nộ nói: "Thật sự nàng ta chưa đụng nửa đầu ngón tay vào ta nữa, ta lại càng không phải kẻ quá tệ lậu, làm sao có thể hạ độc được chứ?".

Trác Cuồng Sinh tức giận gất lên: "Tên ngu xuẩn nguoi mau thực thà mà kể hết ra, có phải Miêu nữ kia đã ngã vào lòng nguoi hay không?".

Trình Thương Cổ đang bắt mạch cho hấn chau mày lại, không ngưng lắc đầu.

Cao Ngạn biến sắc nói: "Đỗ Tiên lão đừng có dọa ta đấy, ta không thể bị người ta hạ độc được".

Trình Thương Cổ chắc lưỡi nói: "Mạch tượng của nguoi rất cổ quái, bề ngoài thì không có gì dị dạng, nhưng cứ nhảy mười cái lại hơi dừng một chút, khiến ta có cảm giác như bị đứt đoạn vậy".

Cao Ngạn hoảng hốt rút tay về, rồi lại thở phào nhẹ nhõm nói: "Đã bảo đừng có dọa ta mà lại!".

Trác Cuồng Sinh hét lên: "Nguoi còn chưa trả lời câu hỏi của ta đó".

Cao Ngạn nhảy dựng lên, tức giận nói: "Còn phải nói bao nhiêu lần nữa? Ta bảo không tức là không. Ta thừa nhận đã để yêu nữ đó gạt, nhưng ta chỉ nhất tâm nhất ý muốn giúp Tiểu Mãnh thôi, hoàn toàn không vì mình, làm sao có thể chiếm tiện nghi của ả được chứ?".

Mộ Dung Chiến lạnh lùng nói "Nếu địch nhân chưa đắc thủ, sao lại vội vã bỏ đi như thế?".

Âm Kỳ nói: "Tiểu Ngạn nguoi bình tĩnh một chút đi, xem lão Trình có cách gì giải độc cho nguoi không?".

Cao Ngạn ôm đầu nói: "Ta thật sự không sao mà! A!".

Chúng nhân giật mình kinh hãi, vội quay lại nhìn hấn.

Sắc mặt Cao Ngạn nhăn nhó, song mục đầy vẻ sợ hãi.

Thác Bạt Khuê trầm giọng nói: "Có phải nguoi vừa vọng động chân khí không?".

Cao Ngạn đưa mắt nhìn Thác Bạt Nghi, sau đó toàn thân run rẩy, mở miệng định nói gì, nhưng chỉ lắp bắp lắp bắp không thành tiếng, chúng nhân đều nhận ra đầu lưỡi hấn trở nên to dần, sau đó biến thành màu tím đen, trông cực kỳ đáng sợ.

Trình Thương Cổ nhảy bật dậy, bổ về phía Cao Ngạn.

Cao Ngạn ngã ngửa ra sau, hai mắt trợn ngược, nhưng không có sắc trắng, mà đã trở nên tím đen.

Trình Thương Cổ đỡ lấy Cao Ngạn, Trác Cuồng Sinh cũng lao tới, đưa tay bóp miệng hắn ra, tránh không để Cao Ngạn cắn đứt lưỡi.

Cả căn phòng lập tức loạn cả lên, người người đều dâng lên cảm giác thất bại triệt để.

Cao Ngạn khẳng định đã trúng phải độc thủ của địch nhân, hơn nữa còn thần không hay quỷ không biết, chỉ cần vận dụng chân khí sẽ lập tức dẫn phát chất kịch độc trong cơ thể.

Đến lúc được đặt lên ghế, Cao Ngạn đã mất đi tri giác, hơi thở như tơ, chỉ còn lại một nửa tính mạng.

Chất độc này cực kỳ quái dị, cả đại hành gia như Trình Thương Cổ cũng phải kinh hoàng thất sắc.

Chúng nhân vây quanh giường, mở to mắt nhìn họ Trình kiểm tra tình hình Cao Ngạn.

Điền Mãnh nôn nóng hỏi: "Có cứu được không?".

Trình Thương Cổ đau đớn lắc đầu: "Ta chưa từng gặp phải chất độc nào lợi hại như vậy, chỉ trong nháy mắt đã lan đi khắp các kinh mạch toàn thân, lần này Tiểu Ngạn không xong rồi!".

Trác Cuồng Sinh bi phẫn nói: "Không! Hắn không chết được!".

Giang Văn Thanh nước mắt đầm đìa, run run nói: "Cổ thúc thử nghĩ cách xem!".

Trình Thương Cổ ngửa mặt thở dài: "Nếu có một chút cơ hội ta sẽ tận lực cố gắng, nhưng chất độc này chuyên công vào kinh mạch, cách phóng huyết giải độc hoàn toàn không thể dùng được, thuốc giải độc thông thường lại càng không hiệu quả, lần này chỉ sợ Đại La Kim Tiền giáng thế cũng khó lòng cứu nổi mạng nhỏ của hắn".

Trác Cuồng Sinh cầm tay Cao Ngạn, thê lương nói: "Tiểu tử ngươi đừng bỏ cuộc, ngươi không thể chết như vậy được, Tiểu Bạch Nhạn đang trên đường đến tìm ngươi, ngươi không thể đi như vậy được!".

Cao Ngạn như nghe thấy lão nói chuyện, khóe mắt khẽ giật giật.

Chúng nhân tựa như lại nhìn thấy hy vọng.

Phương Hồng Sinh áp tai vào ngực hắn, kể đó bật khóc, bi thống nói: "Tim Cao Ngạn sắp ngừng đập rồi".

Điền Mãnh ghé miệng vào tai hắn hét lớn: "Cao Ngạn ngươi mau đứng dậy!". Rồi cũng không nén nổi hai hàng lệ nóng tuôn rơi lã chã.

Trác Cuồng Sinh thở dài nói: “Bình thường chỉ thấy tên tiểu tử này là một phiền phức lớn, đến giờ mới biết không có hấn ở bên nói cười khoác lác, cuộc đời thật mất đi bao nhiêu lạc thú”.

Ai nấy đều đồng cảm với lão, lại càng thêm đau đớn.

Thác Bạt Nghi trầm giọng hỏi: “Còn cầm cự được bao lâu nữa?”.

Trình Thương Cổ đáp: “Khó nói lắm, độc tố đã vào đến tâm mạch, hấn có thể rời xa chúng ta bất cứ lúc nào, e là khó thể trụ được qua đêm nay”.

Chúng nhân ảo não không nói gì, nhìn Cao Ngạn đang giãy giụa bên bờ cái chết, nghĩ lại vừa rồi hấn còn mồm loa mép giải tranh cãi với Trác Cuồng Sinh, trong lòng lại càng khó chấp nhận tình cảnh của hấn lúc này.

Song mục Mộ Dung Chiến sáng rực sát cơ, gằn giọng nói: “Yêu nữ đó rốt cuộc đã hạ độc bằng cách nào?”.

Điều Mãnh quỳ bên giường khẽ run lên, tựa hồ như nhớ ra điều gì đó.

Chúng nhân đều tập trung ánh mắt về phía gã.

Âm Kỳ nói: “Nghĩ ra gì hử? Mau nói đi!”.

Điều Mãnh nói: “Cao Ngạn có kể yêu nữ từng lật khăn che mặt lên cho hấn nhìn, làm cho hấn ngây ngẩn thần hồn...”.

Âm Kỳ gật đầu nói: “Chắc chắn là một thứ mê tâm thuật cao minh rồi, yêu nữ đã nhân lúc Cao Ngạn hồ đồ mà hạ độc thủ”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Lần này Cao tiểu tử xong đời rồi, Biên Hoang Du của chúng ta cũng xong đời rồi. Trác Cuồng Sinh này lập thế ở đây, món nợ Cao tiểu tử này ta nhất định phải đòi cho được”.

Trình Thương Cổ đột nhiên “à” một tiếng, rồi lại đưa tay bắt mạch cho Cao Ngạn.

Chúng nhân đều nín thở, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Điều Mãnh không nhịn được buột miệng hỏi: “Thế nào rồi?”.

Trình Thương Cổ lộ ra thần sắc khó tin, trầm giọng nói: “Có biến chuyển”.

Chúng nhân không nói nên lời, ngẩn người ra nhìn lão.

Trình Thương Cổ nói: “Chuyện này càng không thể xảy ra, chân khí trong cơ thể hấn không ngờ có thể phản kháng lại độc tố, giữ cho tâm mạch ổn định”.

Phương Hồng Sinh không hiểu hỏi: “Vậy thì chúng tỏ điều gì?”.

Trình Thương Cổ nói: “Chúng tớ rằng chân khí của hần có đặc tính kháng độc bảo mệnh chứ còn gì nữa!”.

Thác Bạt Nghi chau mày: “Chuyện này không thể có được, Cao Ngạn làm sao có được bản lĩnh ấy chứ? Chỉ sợ cả ta cũng không làm được”.

Trác Cuồng Sinh mừng rỡ như điên nói: “Cứu được rồi! Người cứu hần chính là Yến Phi!”.

Những người còn lại đều mù mờ không hiểu.

Trác Cuồng Sinh liền giải thích: “Cao tiểu tử có kể với ta, Yến Phi từng nhiều lần giúp hần liệu thương, lại đã thông kinh mạch cho hần nữa, làm kinh công của hần tiến bộ vượt bậc. Chân khí của Cao Ngạn không thể kháng độc, nhưng chân khí của Tiểu Phi của chúng ta lại thần thông quảng đại, làm được những điều người thường tuyệt đối không dám nghĩ đến”.

Trình Thương Cổ gật đầu: “Đây là cách giải thích duy nhất! Hà! Báo cho các vị một tin mừng, độc tố dần dần yếu đi rồi! Chân khí của Cao tiểu tử cũng bắt đầu ngưng tụ!”.

Trác Cuồng Sinh cả mừng nói: “Cái này gọi là mệnh trời chưa tuyệt, Thiên thư của ta có thể viết tiếp được rồi!”.

Chúng nhân từ bi thương chuyển sang mừng rỡ, lần lượt tới bắt mạch Cao Ngạn.

Thách Bạt Nghi bình tĩnh nói: “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”.

Câu này nghe ra thì có vẻ không đâu không đuôi, nhưng người người đều hiểu ý gã muốn chỉ chuyện gì.

Giang Văn Thanh nói: “Chúng ta có thể tương kế tựu kế, để địch nhân ngỡ rằng Cao Ngạn trúng độc thần vong rồi”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Có vẻ không được thỏa đáng lắm? Chẳng lẽ bảo Cao Ngạn trốn ở đâu cả ngày chắc? Như vậy đối với Biên Hoang Du của chúng ta cũng ảnh hưởng không ít! Tệ hơn nữa là khiến Tiểu Bạch Nhận ngỡ là Cao Ngạn chết rồi mà không đến Biên Hoang Tập nữa”.

Diêu Mãnh lo lắng hỏi: “Cao tiểu tử có thể tỉnh lại thực sao?”.

Trình Thương Cổ nói: “Phải qua đêm nay mới khẳng định được”.

Mộ Dung Chiến nói: “Bất luận thế nào, mặc cho địch nhân có suy đoán gì, cũng không thể ngờ Cao Ngạn có bản lĩnh kháng độc, vì vậy chắc chắn sẽ tưởng rằng Cao Ngạn chết chắc rồi”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Những chuyện khác có thể tính sau, chúng ta đưa Cao Ngạn về phòng của hấn trước”.

Chúng nhân đang định động thủ thì một Hoang nhân huynh đệ chạy vào báo Lưu Mục Chi có chuyện gấp cần cầu kiến.

Tất cả liền lập tức cảnh giác.

Mộ Dung Chiến nói: “Lão Trác đi ứng phó ỹ!”.

oOo

Khoái thuyền tiến về hướng Đại Giang.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?”.

Tống Bi Phong mỉm cười nói: “Còn nửa canh giờ nữa mới đến thời gian ước hẹn tôn tiểu thư, ta muốn đưa đệ đến gặp Vương lão đại, ỹ mới rồi sai người truyền tin cho ta, nói muốn gặp mặt lão đệ”.

Lưu Dụ thoát tiền thấy kỳ quái, sau đó thư thái ngược mắt nhìn trời cao nói: “Có lẽ ỹ muốn xem ta là vì tinh tú nào trên kia rớt xuống trần gian đây! Ngờ đâu ta lại chỉ là một tên phàm phu tục tử tầm thường chứ?”.

Tống Bi Phong cười cười nói: “Ta thật không hiểu tại sao lão đệ không tự tin về mình như thế? Nói thực lòng, ta tin lão đệ ngươi là chân mệnh thiên tử hơn bất cứ người nào khác, vì An công đã từng nói với ta, lão đệ ngươi quyết không phải hạng tầm thường, tuyệt đối không có ai cản được vận thế của ngươi đâu”.

Lưu Dụ nghĩ đến Vương Đạm Chân, lòng như thất lại, thậm chí vận thế như vậy thì ta cũng chẳng cần! Ài! Ta có thể tạm thời gác chuyện Đạm Chân lại, tạm thời quên nàng đi được chẳng? Cảm giác đau đớn như bị ăn mòn trong tim, cảm giác thù hận thiếu đố đó, cơ hồ như đã sắp vượt qua sức chịu đựng của ta rồi!

Nếu Sóc Thiên Tại còn ở bên cạnh, gã có thể khẳng định mình không thể chống lại nổi sức thu hút của nàng, vì gã cần mượn nàng để giảm bớt nỗi đau đớn trong lòng. Đã từ bao lâu nay, Lưu Dụ gã không ngừng ép bản thân phải chôn vùi hình ảnh Vương Đạm Chân xuống tận đáy lòng, nhưng đến giờ gã vẫn chưa thể nào làm được.

Tống Bi Phong ngạc nhiên nói: “Ngươi không tin những gì lão ca này nói sao?”.

Lưu Dụ biết hẳn đã hiểu lầm, nhưng không thể nói thực, đành lắc đầu nói: “Khi đối mặt với nguy hiểm, tín niệm không có tác dụng gì hết, huynh sẽ mê đắm trong khoảnh khắc ấy, tương lai sẽ trở nên mờ mịt khó đoán vô cùng. Rồi huynh sẽ trở nên sợ hãi tương lai giống ta bây giờ đây, thậm chí cả gặp tôn tiểu thư ta cũng thấy hơi sợ sợ nữa”.

Tống Bi Phong tỏ vẻ thông cảm nói: “Chẳng trách vừa rồi nghe thấy không cần phải đi gặp tôn tiểu thư ngay, cả người lão đệ lập tức trở nên thoải mái. Ôi! Ta hiểu rồi, nếu không phải năm xưa lão đệ người gặp Vương Đạm Chân tiểu thư ở hẻm Ô Y, thì những chuyện sau này đâu có xảy ra!”.

Lưu Dụ đầu đón, cúi gằm mặt xuống.

Tống Bi Phong ngượng ngùng thở dài: “Đáng lẽ ta không nên nhắc đến tâm sự của lão đệ”.

Trong lòng Lưu Dụ chợt dâng lên một ý nghĩ khác, giả như không có mối thù của Vương Đạm Chân, Lưu Dụ giả liệu có vùng vẫy cầu sinh trong tình thế biết rõ là không thể này không? Chỉ e là không! Giả sẽ tìm cách đưa Đạm Chân đến Biên Hoang Tập, làm một tên đào binh khoái lạc. càng nghĩ, giả lại càng cảm nhận được vận mệnh thật vô cùng đáng sợ!

Có điều giả hiểu rất rõ, những khoảnh khắc “tĩnh ngộ” như vậy sẽ qua đi trong nháy mắt, chỉ một thoáng sau là giả sẽ lại lao mình vào hiện thực, chìm nổi giữa biển người mệnh mông, tựa như một kẻ đắm tàu chỉ biết giãy giụa trên mặt nước, chỉ cầu sống được thêm khắc nào hay khắc ấy, những chuyện thiên mệnh địa mệnh đều gạt cả sang một bên. Lẽ nào khi đao kiếm đâm tới trước ngực, giả có thể vì tin tưởng rằng mình là chân mệnh thiên tử mà không tránh không đỡ sao? Lẽ nào chỉ vì vài câu nói của Tạ An mà giả không cần nỗ lực phấn đấu sao?

Thiên ý khó đoán, tương lai lại càng không thể nào đoán định.

Thuyền nhỏ chậm chậm áp vào một con thuyền hai cột buồm đậu ven bờ.

- o O o -